

Μάριος Καρακατσάνης

Αντίθετοι κόσμοι

Αντίθετοι κόσμοι

The title 'Αντίθετοι κόσμοι' is written in a large, bold, black, italicized serif font. Below the main text, there is a shadow effect consisting of several parallel, slightly blurred lines in a golden-brown color, creating a sense of depth and movement.

Η πρώτη φορά που ο Σέλντον είδε έναν Λιλιβήθρα, ήταν στην τρυφερή ηλικία των εννέα ετών. Δε θα μπορούσε να ξεχάσει τα γεγονότα που στιγματίσαν ολόκληρη τη ζωή του, για τίποτε στον κόσμο! Όταν ένωσε για πρώτη φορά το *περίεργο* άγγιγμα του πατέρα του πάνω στο εύθραυστο κορμάκι του, νόμιζε στην αρχή ότι ήταν κάποιου είδους παιχνιδιού, μα σύντομα διαπίστωσε πως ο πατέρας του δεν έπαιζε καθόλου. Ξαφνικά άρχισε να τον πονάει και να τον τραντάζει βίαια, μα όσο εκείνος έκλαιγε και φώναζε, τόσο ο πατέρας του τον πονούσε περισσότερο.

Και τότε εμφανίστηκε εντελώς ξαφνικά ένα μικρό πλασματάκι, που ξεπήδησε παιχνιδιάρικα πίσω από το ξύλινο προσκέφαλο του κρεβατιού. Δεν ήταν μεγαλύτερο σε μέγεθος από την παλάμη του Σέλντον, ενώ το χρώμα ολόκληρου του σώματός του άλλαζε αποχρώσεις ανάλογα με τα συναισθήματα του μικρού αυτού πλάσματος.

Από την άλλη μεριά, τα ρούχα που φορούσε ήταν εντελώς συνηθισμένα. Αυτό το κοντό πράσινο σορτσάκι με το στενό λευκό φανελάκι είχε δει να τα φοράνε πολλά παιδάκια στη γειτονιά, που έπαιζε τα απογεύματα. Τα παπούτσια του αστείου αυτού πλάσματος ήταν καφέ κι έμοιαζαν με ξωτικού, μα το ίδιο το πλάσμα δεν έμοιαζε καθόλου με τα ξωτικά των παραμυθιών, που του διάβαζε η μητέρα του τα βράδια. Ούτε μυτερά αυτιά είχε, ούτε καπέλο πάνω στο κεφάλι του! Και το σώμα του ήταν τόσο περίεργο, έτσι που άλλαζε χρώματα, κάθε φορά που εκείνο έκανε διάφορα πράγματα που επηρέαζαν τη συμπεριφορά του!

Στην αρχή όταν εμφανίστηκε, ήταν μωβ σ'ολόκληρο το σώμα! Όταν προσπάθησε να κατέβει από το ξύλινο προσκέφαλο, έγινε πράσινο κι όταν έπεσε πάνω στο στρώμα άτσαλα, τσαντίστηκε κι έγινε κόκκινο σαν τη φωτιά. Φτιάχνοντας ξανά τα ρούχα του, που είχαν λίγο τσαλακωθεί, έγινε και πάλι μωβ!

Καθόταν εκεί και τον κοιτούσε με τα παιχνιδιάρικα ολοστρόγγυλα ματάκια του, λέγοντάς του ότι όλα θα πάνε καλά.

Ακουμπώντας τα δάκρυα του μικρού Σέλντον στο ποτισμένο από αυτά σεντόνι, εναπόθεσε πάνω τους τα δικά του δάκρυα. Και τότε... όλος ο πόνος που ένιωθε πάνω στο κορμί του ο Σέλντον χάθηκε! Ύστερα από λίγο χάθηκε κι ο πατέρας του, αφού πρώτα του φόρεσε ξανά την πιτζάμα του. Το μόνο που άκουσε για λίγα δευτερόλεπτα ήταν αυτό που θα του στοίχειωνε όλη του τη ζωή. Ήταν ο λόγος που θα ξυπνούσε τα υπόλοιπα βράδια τρομαγμένος και λουσμένος μέσα στον ιδρώτα του: ο φρικτός ήχος από το φερμουάρ του παντελονιού του πατέρα του...

Η μητέρα του Σέλντον ήταν μια αδύναμη και άβουλη γυναίκα, που ενώ ήξερε τι συνέβαινε, ποτέ δεν έκανε κάτι για να το σταματήσει. Πώς θα μπορούσε άλλωστε; Αφού ήξερε τι την περίμενε, αν τολμούσε έστω και να σκεφτεί κάτι τέτοιο! Η τουλάχιστον αυτό ήθελε να σκέπτεται επειδή τη βόλευε, επειδή της σκίαζε έστω και για λίγο τις τύψεις της.

-«Γεια σου Σέλντον!» άκουσε μια ψιλή φωνούλα να του απευθύνεται.

Μα ο Σέλντον δεν του απάντησε. Αγκομαχώντας να πάρει μερικές ανάσες, κοιτούσε να συνέλθει, παρατηρώντας τον απρόσμενο επισκέπτη του, αμίλητος και ταραγμένος.

-«Θες μήπως να φύγω;» τον ρώτησε το περίεργο πλασματάκι, κάνοντας να φύγει.

-«Όχι...» άκουσε με μεγάλη του χαρά την -κατά τ'άλλα ταλαιπωρημένη- φωνή του Σέλντον.

-«Εμείς οι δύο μπορούμε να γίνουμε πολύ καλοί φίλοι, ξέρεις!» του είπε γεμάτο ενθουσιασμό το περίεργο αυτό πλάσμα. «Επέτρεψε μου, όμως, να σου συστηθώ! Είμαι ένας Λιλιβήθρας!» του είπε κορδώνοντας το μικροσκοπικό του κορμί γεμάτο περηφάνια.

-«Λιλιβήθρας;» επανέλαβε ο Σέλντον παραξενεμένος.

-«Ναι μικρέ, αλλά τεράστιε φίλε μου! Δεν έχεις ξανακούσει για τους Λιλιβήθρες;» τον ρώτησε δείχνοντας έκπληκτος από την ερώτηση του Σέλντον.

-«Όχι... ποτέ...» απάντησε διστακτικά ο Σέλντον.

-«Ω... μα τις χίλιες Αστρολαμπίδες!!! Ανήκουστο!!!» φώναξε ο Λιλιβήθρας πιάνοντας το κεφάλι του, δείχνοντας ότι δε μπορούσε να πιστέψει αυτό που άκουσε.

-«Αστρολαμπίδα;» έκανε ξανά ο Σέλντον όλο απορία.

-«Θες να πεις ότι ούτε αυτές τις ξέρεις;» ρώτησε κοιτάζοντας τον τεράστιο φίλο του με ορθάνοικτα και όλο απορία ματάκια του.

Κουνώντας το κεφάλι του αρνητικά, ο Σέλντον άρχισε να βρίσκει σιγά-σιγά την παιδική του αθωότητα, την περιέργεια να μάθει πράματα.

-«Θα μου πεις;» ρώτησε τον Λιλιβήθρα, ξεχνώντας τον τρόπο που είχε βιώσει μέχρι πριν λίγο.

Ακούγοντας την ερώτηση, το μικρό πλασματάκι χαμογέλασε γεμάτο ικανοποίηση, λες και κάποιο σχέδιο που 'χε στο μυαλό του, μόλις είχε πραγματοποιηθεί.

-«Μα φυσικά και θα σου πω! Δεν υπάρχει κανείς στον δικό σας κόσμο, που να μην γνωρίζει για τους Λιλιβήθρες! Μπορεί να τους ξέχασαν μεγαλώνοντας, μα εσύ είσαι ακόμα πολύ μικρός για να τους αγνοείς!» του είπε με σοβαρό ύφος κουνώντας τα χεράκια του στον αέρα, θέλοντας να δώσει έμφαση σε αυτά που έλεγε. «Άκουσέ με λοιπόν πολύ προσεκτικά...»

Ο Σέλντον βρίσκοντας ξανά το παιδικό του χαμόγελο, κούρνιασε το πονεμένο του κορμάκι σε μια γωνιά του κρεβατιού και παίρνοντας το πολύχρωμο μαξιλάρι του αγκαλιά, έδειξε ότι ήταν έτοιμος να ακούσει.

-«Ο κόσμος που ζούμε εμείς οι Λιλιβήθρες, δεν είναι βγαλμένος μέσα από τις δικές σας ιστορίες! Το καλύτερό σας παραμύθι ωχριά σε ομορφιά μπροστά στον δικό μας κόσμο! Η Λιλιβηθρούπολη, απ' όπου πήραμε το όνομά μας, είναι μέρος μιας μικρής μεν, αλλά πολύ σημαντικής διάστασης, όπου ζουν διάφορα πλάσματα, ανάμεσά τους κι εμείς...»

-«Τί είναι διάσταση;» τον διέκοψε ο Σέλντον γεμάτος απορία.

-«Καλή ερώτηση, μικρέ-μεγαλόσωμε φίλε μου! Φαντάσου ένα μέρος, που ενώ υπάρχει, κανείς ωστόσο δε μπορεί να το δει!» του εξήγησε ο Λιλιβήθρας, όσο πιο απλά μπορούσε.

-«Και γιατί δε μπορεί να το δει αφού υπάρχει;» ρώτησε ξανά ο Σέλντον θέλοντας να μάθει τα πάντα.

-«Και να σου εξηγήσω, δε θα καταλάβαινες, τεράστιέ μου φίλε! Ας πούμε ότι δε μπορεί να τον δει, επειδή δεν είναι άξιος να γίνει μέρος ενός άλλου κόσμου!»

-«Και πώς γίνεται κανείς άξιος;» ρώτησε για άλλη μια φορά ο Σέλντον, διψώντας για απαντήσεις.

-«Αυτό σου υπόσχομαι να στο πω όταν φτάσει η ώρα! Και να ξέρεις ότι ένας Λιλιβήθρας κρατάει πάντα το λόγο του!» του απάντησε το πλασματάκι κουνώντας τα χεράκια του πέρα δώθε.

Χαμογελώντας και δείχνοντας ευχαριστημένος ο Σέλντον από την υπόσχεση του μικροσκοπικού του φίλου, του έκανε νόημα να συνεχίσει.

-«Τίτι έλεγα... Α να! Όλοι οι Λιλιβήθρες ζουν και συνυπάρχουν αρμονικά με όλα τα πλάσματα του κόσμου μας, εκτός από το Γουάκας, ένα αντιπαθέστατο δημιούργημα που έρχεται και τρώει τα σπαρτά μας, καταστρέφοντας κυριολεκτικά ό,τι βρει στο πέρασμά του», συνέχισε την αφήγησή του ο Λιλιβήθρας, παίρνοντας έντονο κόκκινο χρώμα κάθε φορά που αναφερόταν στον Γουάκας.

-«Τί είναι το Γουάκας;» διέκοψε ξανά ο Σέλντον κάνοντας το μικρό πλασματάκι να διατηρήσει το κόκκινό του χρώμα.

-«Μμμμμ... Φαντάσου ένα πλάσμα που έχει το σώμα αυτού που εσείς αποκαλείτε πίθηκο και το κεφάλι ενός άλλου ζώου που το ονομάζετε λιοντάρι. Κάπως έτσι μοιάζει...»

-«Αααα, λιονταροπίθηκος!» φώναξε ενθουσιασμένα ο Σέλντον.

-«Όοοοχι! Ένα Γουάκας!» τον διόρθωσε ο Λιλιβήθρας.

-«Μα αφού είπες ότι...»

-«Είπα ότι μοιάζει, όχι ότι είναι έτσι ακριβώς!» τον διέκοψε νευριασμένος ο Λιλιβήθρας έχοντας γίνει κατακόκκινος από τον εκνευρισμό του.

Μα ήταν τόσο αστείος, έτσι όπως τον έβλεπε ο Σέλντον, που δε μπόρεσε να συγκρατήσει ένα μικρό αθώο γέλιο.

-«Αν το έβλεπες δε θα γελούσες καθόλου...» του είπε το καλοκάγαθο πλάσμα, αρχίζοντας να γίνεται μωβ ξανά. «Εκτός

από το Γουάκας, έχουμε και τον Χιονούλη, ένα άλλο μεγάλο πλάσμα, ευτυχώς πολύ πιο ήρεμο, τον οποίο αρκετοί άνθρωποι τον έχετε ονομάσει ως «Μονόκερο». Βλέπεις, του αρέσει να έρχεται συχνά στη δική σας διάσταση, γιατί όταν το Γουάκας καταστρέφει τα πάντα, μόνο σε εσάς βρίσκει τροφή...

Βλέποντας πόσο πολύ είχε κερδίσει το ενδιαφέρον του Σέλντον με αυτά που έλεγε, ο Λιλιβήθρας γεμάτος περηφάνια συνέχισε την αφήγησή του.

-«Το καμάρι του τόπου μας όμως, είναι οι Αστρολαμπίδες οι ουρανοστεκούμενες, οι οποίες...» φώναξε με έμφαση πριν προλάβει να τον διακόψει ξανά ο Σέλντον, «...την ημέρα πετάνε ανάμεσά μας με τα σωματάκια τους να ακνοφέγγουν στο φως της μέρας, ακούγοντας ιστορίες και παραμύθια που λέμε στα παιδιά μας και το βράδυ πάνε όλες μαζί και στέκονται ακίνητες ψηλά στον ουρανό, σχηματίζοντας πολλές φορές όμορφα σχέδια από τα παραμύθια, που άκουγαν όλη τη μέρα, κεντώντας έτσι τον σκοτεινό ουρανό με το υπέρλαμπρο πια φως τους!»

-«Ωωω...» αναφώνησε εκστασιασμένος ο Σέλντον, μένοντας με ανοικτό το στόμα.

-«Ναι βέβαια...» μουρμούρισε φουσκώνοντας όλο καμάρι ο Λιλιβήθρας.

-«Λουλούδια έχετε;» άκουσε να τον ρωτά ο Σέλντον με λαχτάρα, δείχνοντάς του ότι αγαπούσε πολύ τα άνθη.

-«Τα ωραιότερα που μπορείς να βρεις σε όλες τις διαστάσεις μαζί!!!» αναφώνησε το πλάσμα, πιο περήφανο από ποτέ. «Αν και τώρα που το σκέφτομαι, δε μπορείς να βγεις από τον κόσμο σου, οπότε απ'αυτά που έχεις δει εδώ, τα δικά μας είναι ομορφότερα!!!» κατέληξε και πάλι στο ίδιο συμπέρασμα. «Για να καταλάβεις, τα δικά μας λουλούδια, το βράδυ υπό το φως των Αστρολαμπίδων, έρχονται και ριζώνουν μια για πάντα έξω από το σπίτι καθενός Λιλιβήθρα, το οποίο έχουν επιλέξει τα ίδια τα λουλούδια!»

-«Τί εννοείς, έρχονται;» τον ρώτησε ξανά με απορία, βλέποντας το πλασματάκι να παίρνει ροζ χρώμα, καταλαβαίνοντας ότι είχε αρχίσει να τον εκνευρίζει.

-«Περπατάνε! Πώς το λέτε εσείς εδώ; Η βροχή θα βοηθήσει τους σπόρους να φυτρώσουν κι όταν ξεπεταχτούν, αυτά έρχονται έξω από την πόρτα μας!» του απάντησε νευριασμένα από τις απανωτές απορίες του Σέλντον, δείχνοντας ότι προφανώς δεν ήταν και τόσο εξοικειωμένος σε διαλόγους με όντα που δεν γνώριζαν τον κόσμο του.

Αλλά όσο νευρικός και αν ήταν αυτός ο Λιλιβήθρας, ήταν τόσο μικρός και γλυκός, που ο Σέλντον πέρα από το να γελάει κάθε φορά που τον έβλεπε να νευριάζει, δεν έκανε αλλά και δεν ένιωθε τίποτε άλλο μέσα του.

-«Με ποιον μιλάς Σέλντον;» άκουσε άξαφνα την φωνή της μητέρας του πίσω ακριβώς από την πλάτη του.

Σαστισμένος ο Σέλντον, γύρισε απότομα, κοιτάζοντας προς τη μητέρα του κι αμέσως μετά ξαναγύρισε και κοίταξε εκεί που στεκόταν ο Λιλιβήθρας... μα είχε εξαφανιστεί....

-«Σε κανέναν μαμά...» της απάντησε κοιτώντας την ξανά.

-«Είσαι καλά, αγόρι μου;» τον ρώτησε με λυπημένο ύφος χαϊδεύοντας το κεφάλι του, ξέροντας ότι αυτό ήταν πολύ λίγο μπροστά σε αυτό που θα έπρεπε πραγματικά να κάνει. Μα ήταν τόσο δειλή.

Από εκείνη τη μέρα και μετά, τίποτα πια δεν ήταν ίδιο για τον μικρό Σέλντον. Από τη μια είχε χάσει με τον πιο φρικτό τρόπο την παιδική του αθωότητα και ξεγνοιασιά και από την άλλη, είχε παρέα ένα μικροσκοπικό πλασματάκι, που του μιλούσε για κόσμους μαγικούς βγαλμένους μέσα από τα παραμύθια. Ήταν όντως αληθινός ο μικρός του φίλος ή ήταν ένα δημιούργημα της φαντασίας του, που τον βοηθούσε να ξεπεράσει το κακό που του συνέβαινε;

Είχε ακούσει μια φορά τη μητέρα του να εξιστορεί σε μια φίλη της, πώς αντιμετώπιζε τον βίαιο ξυλοδαρμό της από τον πατέρα του Σέλντον, κάθε φορά: εκείνη δημιούργησε έναν δικό της κόσμο και κρυβόταν εκεί, ενώ κανείς δε μπορούσε να την αγγίξει όσο ήταν μέσα σ'αυτόν! Μπορεί το σώμα της να ήταν εκτεθειμένο σε κάθε είδους χτύπημα, η ψυχή της όμως έμενε

αλώβητη σε κάθε είδους βαναυσότητα. Κι όσο κι αν η φίλη της τη συμβούλευε να καταγγείλει το σύζυγό της στην αστυνομία, εκείνη δεν ήθελε ούτε καν να ακούσει κάτι τέτοιο. Τόσο πολύ τον φοβόταν. Της υποσχέθηκε όμως, πως αν τα πράγματα χειροτέρευαν κάποια στιγμή, θα το έκανε. Μα αθέτησε την υπόσχεσή της, ίσως επειδή στο δικό της εγωιστικό και παράλογο κόσμο, ο γιος της δεν είχε καμία θέση. Της αρκούσε που δεν την άγγιζε πια ο άνδρας της...

Σ'αυτούς τους δύο κόσμους λοιπόν ακροβατούσε ο Σέλντον, αδυνατώντας να ξεχωρίσει την αλήθεια από το ψέμα, την πραγματικότητα από τη φαντασία. Αυτό που ήξερε πάρα πολύ καλά όμως, ήταν ότι ο δικός του κόσμος ήταν απόλυτα αληθινός. Και η φρίκη που ζούσε ήταν τόσο ζωντανή για αυτόν, όσο και η μορφή του παράξενου αυτού φίλου του, που χωρίς αυτή, το αποιρόπαιο μαρτύριο δε θα μπορούσε να γίνει ανεκτό. Αν και μικρός, ήξερε πάρα πολύ καλά ότι μόνο αυτό το πλάσμα είχε και μόνο σ'αυτό μπορούσε να στηρίξει όλες του τις ελπίδες, σπάζοντας έτσι με αυτές τις σκέψεις, το ήδη εύθραυστο τζάμι της μοναξιάς του.

Στο σχολείο ο άλλοτε δημοφιλής και πάντα ευδιάθετος Σέλντον, είχε πλέον απομονωθεί, κρατώντας αποστάσεις από τους φίλους του. Εκείνοι όταν τον έβλεπαν, έτρεχαν πάντα κοντά του, λαχταρώντας να παίξουν ξανά όλοι μαζί, μα εκείνος τους έδιωχνε, λέγοντάς τους πως δεν είχε όρεξη για παιχνίδια. Οι αρνητικές του αντιδράσεις προκαλούσαν ποικίλα σχόλια εις βάρος του από παιδικά χείλη, που αδυνατούσαν να συλλάβουν τι πραγματικά συνέβαινε. Μέχρι που δεν άργησε να τραβήξει και την προσοχή του δασκάλου του...

-«Τι σου συμβαίνει, Σέλντον;» τον ρώτησε ο κύριος Σπένσερ, βλέποντάς τον να κάθεται μόνος του στο μικρό προαύλιο χώρο του σχολείου.

Κοιτώντας τον με μελαγχολικό βλέμμα που δεν ήξερε να κρύψει, ο Σέλντον χαμογέλασε, προσπαθώντας να δείξει ότι δεν είχε κάτι, ελπίζοντας πως έτσι, ίσως κατάφερνε να θολώσει για λίγο τα νερά. Δυστυχώς γι'αυτόν, δεν κατάφερε να πείσει τον έμπειρο δάσκαλό του.

-«Τίποτα, κύριε Σπένσερ... Απλά δεν έχω όρεξη...» του απάντησε, κοιτώντας πάλι μπροστά του.

-«Έγινε κάτι που πρέπει να μου πεις, Σέλντον; Σε πείραξε κανείς στο σχολείο;» τον ρώτησε γλυκά και με ειλικρινές ενδιαφέρον ο δάσκαλός του, θέλοντας να μάθει όσα πιο πολλά μπορούσε.

-«Όχι κύριε κανένας...»

Ο δάσκαλος σκεπτόμενος πόσο πιο απλά να τον προσεγγίσει, χωρίς να τον κάνει να νιώσει ότι τον ανακρίνει, προσπάθησε να φανεί όσο το δυνατόν πιο διακριτικός μπορούσε.

-«Η μητέρα σου είναι καλά, αγόρι μου; Έχω καιρό να τη δω σε κάποια συνέλευσή μας!» τον ρώτησε δήθεν αδιάφορα.

-«Ναι, μια χαρά είναι, κύριε!» του απάντησε αμέσως κοιτώντας τον στα μάτια, δείχνοντας ότι δεν τον ενοχλούσε κάτι.

-«Ο πατέρας σου;» τον ρώτησε ξανά με τον ίδιο τρόπο.

Ο Σέλντον δεν απάντησε αμέσως σ' αυτό το ερώτημα. Γυρνώντας το κεφάλι του αλλού, δάγκωσε λίγο τα χειλάκια του κι αμέσως μετά απάντησε κάπως αδιάφορα.

-«Κι αυτός καλά είναι...» απάντησε τελικά.

Ο δάσκαλός του δεν ήθελε να ακούσει κάτι άλλο. Είχε κιόλας καταλάβει αρκετά από αυτά που ήθελε να μάθει, αλλά δεν άκουσε να του λέει ο Σέλντον. Η πείρα που είχε, τού έδειχνε ότι *κάτι* συνέβαινε στο σπίτι του Σέλντον με κύριο υπαίτιο τον πατέρα του και πρώτα από όλα ως άνθρωπος, έπρεπε να δράσει.

-«Εντάξει, αγόρι μου, μη σε ενοχλώ άλλο! Αν ποτέ όμως χρειαστείς κάτι, να ξέρεις πως εγώ είμαι εδώ πάντα για σένα! Εντάξει;» του είπε με κατανόηση κάνοντας να χαϊδέψει το κεφάλι του Σέλντον. Βλέποντάς τον όμως, να τραβιέται απότομα, κατάλαβε ότι ίσως τα πράγματα να ήταν πιο σοβαρά απ' ό,τι φανταζόταν...

Έφτασε το μεσημέρι κι ακούγοντας το κουδούνι του σχολάσματος, ο Σέλντον έκανε να ετοιμαστεί για να φύγει, μα ο κύριος Σπένσερ τον σταμάτησε.

-«Ετοίμασε τα πράγματά σου, Σέλντον, αλλά σε παρακαλώ μην κατέβεις ακόμα. Θέλω να μιλήσω λίγο με τη μητέρα σου...» του είπε έχοντας πάντα ένα καλοσυνάτο χαμόγελο στα χείλη. «Θα σε προσέχει η κυρία Ντάλντον, όσο εγώ θα λείπω!» συνέχισε ο δάσκαλος, δείχνοντάς του την επιστάτρια του σχολείου, καθώς εκείνη έμπαινε μέσα στη σχολική αίθουσα.

-«Έκανα κάτι;» ρώτησε κοιτώντας τον δάσκαλο του λίγο παραξενεμένος.

Ακούγοντας αυτό, εκείνος τον πλησίασε γρήγορα, αποφεύγοντας όμως να τον αγγίξει και σκύβοντας προς το μέρος του, είπε:

-«Φυσικά και όχι! Απεναντίας τα πας πάρα πολύ καλά! Και αυτό ακριβώς είναι που θέλω να πω στη μητέρα σου, ώστε να είναι περήφανη για σένα και να σε καμαρώνει!»

Και κλείνοντάς του το μάτι παιχνιδιάρικα, ο δάσκαλος αποχώρησε από την αίθουσα, κοιτώντας όμως όλο νόημα την κυρία Ντάλντον.

Βλέποντας τον κύριο Σπένσερ να φεύγει, κλείνοντας απαλά την πόρτα πίσω του, ο Σέλντον καθισμένος ακόμα στη θέση του,

κοιτούσε αμίλητος μία την κυρία Ντάλντον, η οποία είχε ένα χαμόγελο αμηχανίας στα χείλη της και μία το απόλυτο κενό.

Πέρασε λίγη ώρα κι ο Σέλντον σηκώθηκε για λίγο από το θρανίο του θέλοντας να ξεπιαστεί. Πήγε προς το παράθυρο και κοιτώντας λίγο προς τα έξω, είδε σε ένα απόμερο παγκάκι τον κύριο Σπένσερ να κάθεται με τη μητέρα του. Παρατηρώντας τους προσεκτικά, είδε ότι μιλούσαν κάπως έντονα και ειδικότερα ο δάσκαλός του κουνούσε απότομα και νευρικά τα χέρια του, ακριβώς όπως έκανε και η μητέρα του όταν ήθελε να τον μαλώσει για κάτι άσχημο που πιθανόν να είχε κάνει. Βλέποντας τη μητέρα του να σηκώνεται όρθια, σκουπιζοντας απαλά τα μάτια της, ο Σέλντον γύρισε ξανά στη θέση του.

Περιμένοντας καρτερικά, είδε επιτέλους την πόρτα της αίθουσας να ανοίγει και να μπαίνει μέσα ο κύριος Σπένσερ χαμογελαστός όπως πάντα.

-«Η μητέρα σου σε περιμένει κάτω! Έλα!» του είπε κάνοντάς του νόημα να τον ακολουθήσει.

Αρπάζοντας βιαστικά την βαριά σάκα του, ο Σέλντον έτρεξε πίσω από τον δάσκαλό του ανυπομονώντας να ακούσει από τη μητέρα του, ό,τι είχε να του πει.

-«Καλό μεσημέρι να έχετε!» είπε ο κύριος Σπένσερ χαιρετώντας και τους δύο σαν να μη συμβαίνει τίποτα, παραδίδοντας τον μικρό μαθητή στη μητέρα του.

Εκείνη παίρνοντάς τον από το χέρι, απομακρύνθηκε από το σχολείο λέγοντας ένα ξερό “επίσης”.

Σε όλη την διαδρομή αμίλητοι και οι δύο, κυριολεκτικά έτρεχαν. με τον Σέλντον να έχει λαχανιάσει, έχοντας από τη μία τη βαριά σάκα να του βαραίνει την πλάτη και από την άλλη, τη μητέρα του να τον τραβά βιαστικά από το χέρι.

-«Έχεις τρελαθεί τελείως;» του φώναξε αμέσως μόλις μπήκαν μέσα στο σπίτι, κλείνοντας καλά την εξώπορτα.

-«Αν το μάθει αυτό ο πατέρας σου, θα μας θάψει ζωντανούς και τους δυο μας!» ούρλιαζε σαν υστερική πηγαίνοντας πάνω-κάτω νευρικά δείχνοντας πόσο αγχωμένη ήταν.

Ο Σέλντον σαστισμένος την κοιτούσε με τα αθώα του ματάκια μη μπορώντας να καταλάβει τί ακριβώς είχε συμβεί. Δεν είχε πει τίποτα κακό για την οικογένειά του. Ήξερε να κρατά το στόμα του κλειστό. Τί μπορεί να της είπε ο δάσκαλός του και την αναστάτωσε τόσο πολύ; Αφού ο κύριος Σπένσερ είχε πει ότι θα έλεγε στην μητέρα του πόσο καλός μαθητής ήταν! Του είχε πει ψέματα λοιπόν; Και αν ναι, τότε τί της είπε; Και από πού μπορεί να τα είχε μάθει; Τόσα πολλά ερωτήματα μέσα στο μικρό του μυαλούδάκι, κραύγαζαν για να πάρουν απάντηση! Μα δε μπορούσε να του τη δώσει κανείς.

-«Δεν είπα τίποτα σε κανέναν, μαμά! Στο ορκίζομαι!» είπε βάζοντας τα κλάματα θέλοντας να απολογηθεί στη μητέρα του.

-«Το ξέρω, Σέλντον... Αν είχες πει κάτι, τώρα δεν ξέρω ούτε κι εγώ που θα βρισκόμασταν», του απάντησε κοιτώντας τον με ένα ύφος, που έδειχνε ότι δεν αστειευόταν καθόλου. «Μη νομίζεις ότι δε καταλαβαίνω τι περνάς... Αλλά δυστυχώς έχουμε ανάγκη τον πατέρα σου και τα χρήματα που μας δίνει! Χωρίς αυτόν θα βρεθούμε και οι δύο στον δρόμο, μόνοι και πεινασμένοι... Και αν νομίζεις πως ο πατέρας σου είναι ένα τέρας, τότε δε μπορεί να συλλάβει ούτε κατά διάνοια το μικρό σου κεφαλάκι πόσα τέρατα κυκλοφορούν εκεί έξω, που λαχταράνε κυριολεκτικά να ξεσκίσουν ένα μικρό και ανυπεράσπιστο παιδάκι όπως είσαι εσύ!» κατέληξε τρομοκρατώντας τον, πιστεύοντας ότι ίσως με αυτόν τον τρόπο τον συνέτιζε.

Αμίλητος ο Σέλντον την άκουγε με κατεβαμένο το κεφάλι, νιώθοντας ενοχές για ένα λάθος που ακόμα δεν είχε καταλάβει πότε και πώς είχε διαπράξει. Έντρομος από τα λόγια της μητέρας του, άρχισε να σκέφτεται τη φρίκη του κόσμου, έτσι ακριβώς όπως του την περιέγραφε η γυναίκα που τον γέννησε. Και σίγουρα πρέπει να ήταν έτσι, αφού ακόμα και ο κύριος Σπένσερ, που τον θεωρούσε καλό, τον είχε προδώσει, λέγοντάς του ψέματα. Άρα όλοι οι άνθρωποι θα πρέπει να ήταν έτσι: κακοί και ψεύτες. Ένωθε πλέον το βαρύ πέπλο της μοναξιάς να τον πλακώνει ακόμα περισσότερο, διαπιστώνοντας μέρα με τη μέρα πως όχι μόνο δε μπορούσε να βρει ένα χέρι βοήθειας από πουθενά, αλλά και ότι ο κόσμος, όπου ζούσε, ήταν πολύ

χειρότερος απ' ό,τι τον φανταζόταν. Και τότε ξαφνικά μια απρόσμενη λάμψη φωτίσε την πληγωμένη του ψυχή, δίνοντάς του μια νέα πηγή ελπίδας. Μια μικρή φωνή μέσα στο μυαλουδάκι του φώναζε ότι πάντα θα υπήρχε για αυτόν ο μαγικός κόσμος της Λιλιβηθρούπολης.

-«Δεν θα πω τίποτα στον πατέρα σου για ό,τι συνέβη σήμερα. Θέλω να μου υποσχεθείς όμως ότι από εδώ και στο εξής θα προσπαθήσεις να φέρεις φυσιολογικά! Στην ανάγκη, πες ψέματα, προσποιήσου! Αρκεί να μην καταλάβει ποτέ κανείς τι συμβαίνει μέσα σε αυτό το σπίτι! Κατάλαβες;» άκουσε τη φωνή της μητέρας του, που διέκοπτε απότομα τις σκέψεις του.

Κουνώντας θετικά το κεφάλι ο Σέλντον, πήρε την άδειά της, κι έτρεξε στο δωμάτιό του, πετώντας επιτέλους από πάνω του τη βαριά σάκα, που τα σφικτά λουριά της είχαν αρχίσει να του πληγώνουν τον ώμο. Καθώς ήταν η τελευταία μέρα της εβδομάδας και την επομένη δεν θα είχε σχολείο, ξάπλωσε στο κρεβάτι του να ξεκουραστεί, χαϊδεύοντας απαλά τον ώμο του, που πονούσε.

Κοιτάζοντας το προσκέφαλο του κρεβατιού του, εκεί που είχε πρωτοδεί τον Λιλιβήθρα, θυμήθηκε τις όμορφες ιστορίες που του αφηγείτο. Είχε περάσει μονάχα μία εβδομάδα από τη μέρα που είχε πρωτοεμφανιστεί. Χαμογέλασε γεμάτος λαχτάρα να τον ξαναδεί και ψιθύρισε όσο πιο σιγά μπορούσε, ώστε να μην τον ακούσει πάλι η μητέρα του:

-«Λιλιβήθρα, είσαι εδώ;»

Δεν πήρε καμία απάντηση.

-«Λιλιβήθρα;» φώναξε ξανά λίγο εντονότερα.

Μα και πάλι δεν πήρε καμία απάντηση.

Δίχως να έχει τίποτε άλλο να κάνει, κουρασμένος όπως ήταν, έγειρε για λίγο το κεφάλι του κι αμέσως αποκοιμήθηκε.

*“Σου είπα ψέματα, Σέλντον! Εγώ μπορώ και μαθαίνω τα πάντα!
ΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑ”*

άκουσε να του λέει ο δάσκαλός του με μια τρομακτική έκφραση στο πρόσωπό του. Είχε γουρλώσει τα μάτια του κι από το στόμα

του έτρεχαν σάλια, που πετάγονταν παντού σε κάθε λέξη που τόνιζε. Στα χέρια του κρατούσε μια πλαστική κούκλα-κλόουν, που την κουνούσε πέρα δώθε. Ξαφνικά, έβαλε την κούκλα μπροστά στο πρόσωπό του κι άκουσε τον δάσκαλό του, με ψιλή φωνή του, να μιλά, σαν να ήταν η κούκλα.

*“Ναιιιι, Σέλντον! Εμείς ξέρουμε τα πάνταααααα!
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΑΣ ΞΕΦΥΓΕΙΣ!”*

Ο Σέλντον προσπαθούσε να προστατευτεί από την κούκλα, που του έγδερνε το πρόσωπο, καθώς ο κύριος Σπένσερ την έτριβε με δύναμη στο προσωπάκι του, σηκώνοντας τα χέρια όσο πιο ψηλά μπορούσε. Και ξαφνικά... ένα Γουάκας εμφανίστηκε... ήταν με σώμα πιθήκου και κεφάλι λιονταριού, ακριβώς όπως το φανταζόταν, όταν άκουσε πρώτη φορά γι' αυτό. Κοιτώντας με την άκρη του ματιού του ο Σέλντον, είδε το Γουάκας να αρπάζει τον κύριο Σπένσερ και με τα σουβλερά του δόντια να τον κατασπαράζει, κάνοντας συγχρόνως χίλια κομμάτια τον κλόουν, που κρατούσε στα χέρια του. Ύστερα, ελευθερώνοντας ένα δυνατό βρυχηθμό ικανοποίησης, κοίταξε τον τρομαγμένο Σέλντον.

“Κανείς δεν πρόκειται να σε ξαναπειράξει, όσο βρίσκεσαι στο δικό μου κόσμο! Γιατί εδώ, το μόνο "τέρας" που υπάρχει... ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ...”

άκουσε το Γουάκας να του λέει, με μία ανθρώπινη και γλυκιά φωνή. Κι έπειτα, εξαφανίστηκε...

Ο Σέλντον ξύπνησε απότομα από το όνειρο που είδε. Με το που άνοιξε τα μάτια του όμως, το πρώτο πράγμα που αντίκρισε, ήταν ο πατέρας του, που τον κοιτούσε με ένα περίεργο χαμόγελο στα χείλη...

Είχε πια βραδιάσει και το μόνο που ακούγονταν σε όλο το σπίτι, ήταν μερικά πνιχτά ουρλιαχτιά πόνου. Και ύστερα ένας φρικτός ήχος φερμουάρ που κούμπωνε, σφράγισε για άλλο ένα βράδυ το μαρτύριο ενός εννιάχρονου παιδιού, που έβλεπε τον

κόσμο του να καταρρέει, σαν τους πύργους που έφτιαχνε μικρός στην άμμο τις ξέγνοιαστες καλοκαιρινές μέρες. Αυτές οι εποχές πλέον του φάνταζαν τόσο πολύ μακρινές!

Ύστερα από αρκετούς μήνες σεξουαλικής κακοποίησης από τον πατέρα του και συναισθηματικής από τη μητέρα του, που τον απειλούσε πως αν μιλούσε σε κάποιον, τότε θα βίωνε τον πραγματικό τρόμο, ο Σέλντον άρχισε να καταρρέει ολοκληρωτικά. Παρατηρώντας ο δάσκαλός του τη ραγδαία πτωτική του τάση, ακόμα και στα μαθήματα του, τον κάλεσε για άλλη μια φορά μέσα στον ίδιο μήνα να μιλήσουν.

-«Πριν αρχίσεις να χαμογελάς πάλι, Σέλντον, λέγοντάς μου πως όλα είναι μια χαρά, να σου ξεκαθαρίσω ότι οι προσπάθειές σου αυτές, δεν με έχουν πείσει ούτε μία φορά!» ξεκίνησε να του λέει με σοβαρό ύφος, θέλοντας να δοκιμάσει μια διαφορετική τακτική αυτή τη φορά. «Έκανα αρκετό καιρό υπομονή! Όμως πρέπει να καταλάβεις κι εσύ πως ό,τι κάνω, το κάνω μονάχα για το καλό σου! Το καταλαβαίνεις αυτό;» τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον με το ίδιο σοβαρό ύφος.

-«Φυσικά, κύριε Σπένσερ το καταλαβαίνω, αλλά πραγματικά δεν έχω κάτι να σας πω!» του απάντησε ο Σέλντον χαμογελώντας αδιάφορα, προσπαθώντας να γίνει όσο το δυνατόν πιο πειστικός γινόταν.

-«Μάλιστα...» μουρμούρισε απογοητευμένος για άλλη μια φορά ο δάσκαλος. «Αγόρι μου, είναι ξεκάθαρο ότι κάτι άσχημο σου συμβαίνει... Αυτό δε μπορείς να μου το αρνηθείς... Εσύ ήσουν ένας από τους καλύτερους μαθητές μου, το πιο χαμογελαστό παιδί του σχολείου! Και τώρα... δε σε αναγνωρίζω!» άκουσε να του λέει ο δάσκαλός του μαλακώνοντας λίγο τη φωνή του.

Ο Σέλντον άκουγε αμίλητος το δάσκαλό του, με το κεφάλι κατεβασμένο, αποφεύγοντας επιμελώς να τον κοιτάξει στα μάτια, την ώρα που του μιλούσε. Από την μία ένιωθε την απόλυτη ανάγκη να του μιλήσει και να του τα πει όλα, αλλά από την άλλη θυμόταν τα λόγια της μητέρας του: αν άνοιγε το στόμα του, τότε θα βίωνε την απόλυτη φρίκη, όπως του έλεγε σχεδόν καθημερινά.

-«Σέλντον, ακούς αυτά που σου λέω;» τον ρώτησε ο κύριος Σπένσερ βλέποντάς τον να κοιτάζει σαν χαμένος.

-«Ναι... ναι, κύριε Σπένσερ, σας ακούω...» του απάντησε δείχνοντας ακόμα σκεπτικός.

-«Και τί έχεις να μου απαντήσεις;» τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον στα μάτια, λαχταρώντας να ακούσει μια κουβέντα από το στόμα του μικρού παιδιού, που θα του ελευθέρωνε τα χέρια και θα μπορούσε επιτέλους να το βοηθήσει.

-«Τίποτα...» απάντησε ξανά ο Σέλντον, επιλέγοντας να πράττει όπως τον είχε συμβουλέψει η μητέρα του.

Αναστενάζοντας γεμάτος απογοήτευση, ο κύριος Σπένσερ δεν ήξερε πια τι άλλο να κάνει. Είχε δοκιμάσει κάθε μέθοδο, που γνώριζε για να τον προσεγγίσει, μα πρώτη φορά έβλεπε ένα παιδί να είναι τόσο πολύ τρομαγμένο...

-«Εντάξει, Σέλντον δε θέλω να σε κουράσω άλλο, να ξέρεις όμως ότι η τακτική σου, όποιος κι αν σε συμβούλεψε να την ακολουθήσεις, δεν πρόκειται να ωφελήσει σε τίποτα...» κατέληξε ο δάσκαλος, κάνοντάς του νόημα ότι ήταν ελεύθερος να φύγει.

-«Κύριε Σπένσερ...» άκουσε να του λέει ο Σέλντον λίγο πριν φύγει. «Δεν έχει σημασία σε ποιον κόσμο ζει το σώμα μας...» του αποκρίθηκε κάπως διστακτικά. «...αλλά σε ποιον ταξιδεύει η ψυχή μας... Γι' αυτό μην ανησυχείτε άλλο για εμένα...»

...και χαμογελώντας του αυτή την φορά με ειλικρίνεια, έκλεισε γρήγορα την πόρτα πίσω του, αφήνοντας τον δάσκαλό του να αναρωτιέται τι ακριβώς εννοούσε με αυτά τα λόγια.

Φοβούμενος ότι το παιδί αυτό κινδύνευε πλέον κι από τον ίδιο του τον εαυτό, αποφάσισε να καλέσει και τους δύο γονείς του σε έκτακτη συνάντηση. Σήμερα κιόλας αφού πρώτα συνεννοούνταν με τον διευθυντή του σχολείου, θα τους τηλεφώνουσε ώστε την επομένη, τελευταία μέρα του σχολείου ενόψει των διακοπών του καλοκαιριού, να προβεί σε μια ιδιαίτερη και πολύ σοβαρή συζήτηση μαζί τους. Ήταν διατεθειμένος να τους απειλήσει ότι θα φώναζε ακόμα και την πρόνοια, αν δεν σταματούσαν αυτό που έκανε τόσο πολύ κακό στον ανήλικο γιο τους. Και το έκανε!

Φτάνοντας ο Σέλντον με τη μητέρα του στο σπίτι, αφού έφαγαν μαζί το μεσημεριανό, που είχε ετοιμάσει εκείνη από πριν, ο

Σέλντον ανέβηκε στο δωμάτιό του να ξεκουραστεί. Ακούγοντας το τηλέφωνο να χτυπά, δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία, μα ύστερα από λίγο είδε τη μητέρα του να εισβάλλει στο δωμάτιο, τρέμοντας ολόκληρη.

-«Δεν κατάλαβες τίποτα από αυτά που σου είπα;» άρχισε να ουρλιάζει ταραγμένη. «Ξέρεις ποιός ήταν στο τηλέφωνο;» τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον με ένα ύφος, έτοιμη να τον κατασπαράξει.

Μα πριν προλάβει να απαντήσει ο,τιδήποτε ο Σέλντον, εκείνη συνέχισε το παραλήρημά της.

-«Ο καθηγητής σου!!! Ο Σπένσερ! Θέλει λέει, να μας δει οπωσδήποτε αύριο! Εμένα ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ! Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό; Εεεε; ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ;» του φώναζε αρπάζοντάς τον από τον γιακά και τραντάζοντάς τον απότομα μπρος-πίσω.

Ο Σέλντον κλαίγοντας, παραδομένος πλήρως στα χέρια της μητέρας του, που την είχε πιάσει υστερία, ούρλιαζε πως είχε κάνει ακριβώς ό,τι τον είχε συμβουλέψει.

-«Όχι Σέλντον, δεν έκανες τίποτα από αυτά που σου είπα, γιατί αν τα είχες κάνει, τώρα δε θα ήμασταν σε αυτή την κατάσταση! Έννοια σου όμως, και θα δεις πάρα πολύ καλά αυτά που σου έλεγα! Και μην πεις ότι δε σε είχα προειδοποιήσει... ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΝΑ ΤΟ ΣΚΕΦΤΕΙΣ!»

Και πετώντας τον σαν σκουπίδι βίαια πάνω στο κρεβάτι, έφυγε κοπανώντας την πόρτα του δωματίου με δύναμη!

Αγκομαχώντας ο Σέλντον από την αναπάντεχη αυτή επίθεση, προσπαθούσε να συνέλθει, σκουπίζοντας τα δάκρυά του. Παρακαλώντας τον Θεό να μην έρθει και ο πατέρας του, κουλουριαστικήκε στο κρεβάτι, ξεσπώντας ξανά σε λυγμούς. Και έτσι, τον βρήκε το πρωί της νέας μέρας που χάραξε, νιώθοντας στο μάγουλο του μια ζεστή ακτίνα του ήλιου, που χάιδευε ελαφρά το πρόσωπό του. Ίσως και να ήταν το μόνο ζεστό άγγιγμα που θυμόταν να νιώθει μετά από τόσα χρόνια!

-«Ντύσου γρήγορα, φεύγουμε...» του είπε η μητέρα του μπαίνοντας απότομα στο δωμάτιό του τελείως ανέκφραστη.

-«Ο μπαμπάς;» ρώτησε ο Σέλντον γεμάτος αγωνία καθώς σηκωνόταν όσο πιο γρήγορα μπορούσε από το κρεβάτι για να μην τσαντίσει πάλι τη μητέρα του.

-«Θα έρθει κατευθείαν μετά από τη δουλειά το μεσημέρι. Θα με περιμένει έξω από το σχολείο... Ήσουν πολύ τυχερός χτες, *πάρα πολύ* τυχερός! Για να δούμε αν θα είσαι και σήμερα...» του είπε κοιτώντας τον με ένα βλέμμα όλο νόημα, κάνοντάς τον να χάσει γρήγορα το ζεστό άγγιγμα του ήλιου, αντικαθιστώντας το απότομα με μια παγωμένη ριπή ψυχρού αέρα, να διαπερνά όλο του το κορμί.

Φτάνοντας στο σχολείο, ο Σέλντον πήγε κατευθείαν να βρει τον δάσκαλό του έχοντας σκοπό να του μιλήσει, να τον κάνει να πάρει πίσω την πρόσκληση που είχε κάνει στους γονείς του. Λίγο πριν μπουν στην αίθουσα, βλέποντάς τον να περιφέρεται στην αυλή του σχολείου, έτρεξε κατευθείαν κοντά του.

-«Κύριε Σπένσερ, θέλω να σας μιλήσω...» του είπε δείχνοντας την αγωνία που τον κατέτρεχε.

-«Τί συμβαίνει, παιδί μου;» τον ρώτησε σκύβοντας με ειλικρινές ενδιαφέρον προς το μέρος του.

-«Πρέπει να ακυρώσετε οπωσδήποτε τη σημερινή συνάντηση με τους γονείς μου!» του είπε τρέμοντας ολόκληρος.

-«Γιατί, Σέλντον; Έγινε κάτι;» τον ρώτησε προσπαθώντας να τον βολιδοσκοπήσει.

-«Ακούστε αυτό που σας λέω... ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΠΟΛΥ!» συνέχισε να του λέει δείχνοντας την απόγνωση που έκρυβε στην καρδιά του.

-«Σου ορκίζομαι ότι αν μου πεις τι συμβαίνει, θα ακυρώσω τη συνάντηση...» του απάντησε κοιτώντας τον στα μάτια.

-«Αυτό... αυτό, κύριε Σπένσερ, δε μπορώ να το κάνω... Όμως σας παρακαλώ... ακυρώστε την!» συνέχισε να του λέει κυριολεκτικά εκλιπαρώντας τον.

-«Λυπάμαι, Σέλντον, αλλά δεν μου αφήνεις άλλα περιθώρια... Αφού δεν νοιάζεσαι εσύ για τον εαυτό σου, θα πρέπει να το κάνει κάποιος άλλος...» του απάντησε καθώς σηκωνόταν και

πάλι όρθιος. «Και τώρα, σε παρακαλώ, πήγαινε στο μάθημά σου...»

Η μέρα κυλούσε βασιανιστικά αργά μέχρι να φτάσει στο τέλος της. Κι όταν επιτέλους έφτασε, ο Σέλντον λίγο πριν φύγει από την αίθουσα, κοίταξε γρήγορα έξω από το παράθυρο. Βλέποντας τη μητέρα του να περιμένει στην είσοδο του σχολείου και τον πατέρα του να καταφθάνει σοβαρός όπως πάντα, άφησε μια μεγάλη ανάσα απόγνωσης.

-«Εσύ, Σέλντον, θα περιμένεις εδώ, μόλις τελειώσω με την συνάντηση που έχω με τους γονείς σου, θα σε ειδοποιήσω να κατέβεις...» άκουσε να του λέει ο κύριος Σπένσερ, ανοίγοντας ξανά την πόρτα στην επιστάτρια κυρία Ντάλντον.

Φεύγοντας από την αίθουσα αποφασισμένος για όλα, ο κύριος Σπένσερ κατέβηκε στον προαύλιο χώρο κι αφού υποδέχτηκε τους γονείς του Σέλντον με σοβαρό ύφος, κατευθύνθηκαν όλοι μαζί πια για το γραφείο του διευθυντή.

Όταν άνοιξε ξανά η πόρτα της αίθουσας, όπου περίμενε ο Σέλντον παρέα με την κυρία Ντάλντον, είχαν περάσει δύο ολόκληρες ώρες! Βλέποντας τον καθηγητή του να μπαίνει μέσα με ένα χαμόγελο ικανοποίησης, ο Σέλντον πετάχτηκε αμέσως όρθιος.

-«Να είσαι σίγουρος, αγόρι μου, ότι από εδώ και στο εξής η ζωή σου θα αλλάξει προς το καλύτερο... Στο υπόσχομαι αυτό!» του είπε ο κύριος Σπένσερ γεμάτος σιγουριά. «Έλα, οι γονείς σου περιμένουν κάτω...»

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, η αθώα καρδιά του Σέλντον γέμισε με ελπίδες ότι ίσως τελικά ο δάσκαλός του να είχε δίκιο. Και το όνειρο που είχε δει τότε, να ήταν απλά ένα άσχημο όνειρο, επηρεασμένο από τα λόγια της μητέρας του.

Βλέποντας και τους δύο γονείς του να τους υποδέχονται με ένα χαμόγελο στα χείλη, θυμήθηκε κάποιες πολύ παλιές στιγμές τους, που ήταν ξανά όλοι μαζί, χαρούμενοι και ευτυχιισμένοι: τότε που ο πατέρας του τον έπαιρνε στα γόνατά του και έπαιζε μαζί του όλη μέρα... που η μητέρα του μαγείρευε και τραγουδούσε ξέγνοιαστη, στην κουζίνα του σπιτιού τους!

Ο Σέλντον ένωσε την σκληρή παλάμη του πατέρα του, να τον σφίγγει σαν μέγγενη, κόβοντάς του απότομα κάθε χαρούμενη σκέψη. Αφού αποχαιρέτησαν τον δάσκαλό του, ευχόμενοι “καλό καλοκαίρι”, έφυγαν οι τρεις τους παίρνοντας τον δρόμο του γυρισμού. Φτάνοντας στο σπίτι τους, ο Σέλντον περίμενε ανά πάσα ώρα και στιγμή κάποιο ξέσπασμα είτε από τη μητέρα του, είτε από τον πατέρα του, είτε και από τους δύο. Μα δεν έγινε απολύτως τίποτα.

Τρώγοντας όλοι μαζί σαν οικογένεια, έκαναν σχέδια για το που θα πήγαιναν διακοπές το καλοκαίρι. Ωστόσο ο Σέλντον μπορούσε να αισθανθεί έναν περίεργο ηλεκτρισμό στην ατμόσφαιρα. Κάτι μέσα του, τού έλεγε ότι όλα αυτά ήταν ψέματα, ότι ο αληθινός κλόουν που κορόιδευε ήταν ο ίδιος του ο πατέρας. Και ότι πολύ σύντομα θα έβγαζε την μάσκα του ξανά. Απλά περίμενε το πότε...

Το ίδιο βράδυ κιόλας που ο Σέλντον καθόταν στο δωμάτιό του, άκουσε δυνατές φωνές και κλάματα σπαραγμού. Ήταν η μητέρα του, να εκλιπαρεί για τη ζωή της!

Ταραγμένος έτρεξε και κλείδωσε αμέσως την πόρτα του δωματίου του. Ύστερα από λίγα λεπτά δεν ακουγόταν απολύτως τίποτα. Μια απόκοσμη σιωπή επικράτησε σε όλο το σπίτι. Και αμέσως μετά, άκουσε τα βαριά βήματα του πατέρα του, που ανέβαιναν αργά τις σκάλες. Βλέποντας το χερούλι της πόρτας να κατεβαίνει σιγά-σιγά, ο Σέλντον έτρεξε να κρυφτεί πανικόβλητος κάτω από το κρεβάτι του.

-«Σέλντον... άνοιξε την πόρτα αμέσως...» άκουσε να του λέει ο πατέρας του με ήρεμη φωνή.

Μα εκείνος δεν κουνήθηκε ούτε εκατοστό από την κρυψώνα του.

-«Σέλντον, σου μιλάω... Δεν ακούς;» επανέλαβε με τον ίδιο ήρεμο τόνο φωνής. «Εντάξει λοιπόν... όπως θες!» άκουσε να του λέει για άλλη μια φορά ο πατέρας του κι αμέσως μετά, άκουσε έναν πολύ δυνατό θόρυβο κι είδε την πόρτα να σωριάζεται κάτω, μπροστά στα μάτια του!

Βλέποντας τα πόδια του πατέρα του να κατευθύνονται προς το μέρος του, δάγκωσε τα δάκτυλά του με δύναμη, προσπαθώντας να μην φωνάξει. Μα βλέποντας το άγριο πρόσωπό του γεμάτο αίματα μπροστά του, δεν άντεξε άλλο κι άρχισε να ουρλιάζει ανεξέλεγκτα.

Ο πατέρας του τον τράβηξε με μια βίαιη κίνηση προς τα έξω και τον σήκωσε με μια απίστευτη άνεση στον αέρα. Αμέσως μετά τον πέταξε πάνω στο κρεβάτι. Κοιτάζοντάς τον πια ολόκληρο, ο Σέλντον είδε έντρομος πως εκτός από το πρόσωπο του, υπήρχε αίμα στα ρούχα και στα χέρια του.

-«Πραγματικά πίστεψες ότι θα με έκανε σκουπίδι ο δάσκαλός σου και θα το άφηνα έτσι;» τον ρώτησε έχοντας ένα ειρωνικό ύφος στο πρόσωπό του. «Το μόνο που έπρεπε να κάνει η μητέρα σου ήταν να σε προσέχει και να σε συμβουλεύει! Και όμως... απέτυχε σε κάτι τόσο απλό και εύκολο... Γι' αυτό πήρε το μάθημα που της αξίζει! ΠΗΓΕ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΠΡΟΩΡΑ!!» άκουσε να του λέει, γελώντας με ένα βλέμμα που όμοιό του δεν είχε ξαναδεί.

-«Και τώρα... ήρθε η δικιά σου σειρά!» του είπε ουρλιάζοντας με όση δύναμη είχε, αρπάζοντάς τον απότομα από το πόδι.

Παλεύοντας να ελευθερωθεί ο Σέλντον κλώτσαγε ανήμπορος όπου μπορούσε, μα ήταν ανώφελο. Ό,τι και αν έκανε, ούτε καν άγγιζε τον πατέρα του, ο οποίος έδωσε ένα δυνατό χαστούκι στο παιδί κι ο Σέλντον χάνοντας για λίγο τις αισθήσεις του, ένωσε έναν παγωμένο αέρα από τη μέση και κάτω, σε αντίθεση με την απόκοσμη ζεστή ανάσα, που ένωθε πίσω από το αυτί του. Και τότε ένωσε να πονά, όσο ποτέ άλλοτε.

Αν και βρισκόταν σε μια ημι-λιπόθυμη κατάσταση, ο πόνος που ένωθε ήταν τόσο αφόρητος, που δεν άργησε να χάσει εντελώς πια τις αισθήσεις του. Μα αυτό, δεν ήταν αρκετό για να

σταματήσει τον πατέρα του. Συνέχιζε ακάθεκτος το έργο του, κυριευμένος από μια σαδιστική ηδονή, τόσο μεγάλη, που δε σταμάτησε ακόμα κι όταν είδε το εύθραυστο σώμα του γιου του να πλημμυρίζει με αίμα.

Το μαρτύριο του Σέλντον κράτησε δύο ολόκληρες ώρες. Τις ελάχιστες στιγμές που ανακτούσε τις αισθήσεις του κι άνοιγε για λίγο τα μάτια του, το μόνο που έβλεπε ήταν τον Λιλιβήθρα, που στεκόταν ακριβώς απέναντί του, χαμογελώντας του, με τον πόνο ζωγραφισμένο και στα δικά του μικροσκοπικά ματάκια.

Όταν πια έχασε για πολλοστή φορά την επαφή με τον κόσμο του, ο Σέλντον βρισκόταν στην Λιλιβηθρούπολη! Το πρώτο πλάσμα που τον υποδέχτηκε, τρέχοντας κοντά του, ήταν ο Χιονούλης, ένας ολόλευκος μονόκερος, που αμέσως μόλις έφτασε κοντά του, άρχισε να του γλύφει τα χέρια. Δίχως να νιώθει πια πόνο, είδε χαρούμενος πάνω στην πλάτη του μονόκερου να κάθεται ο Λιλιβήθρας, που του χαμογελούσε γεμάτος ξεγνοιασιά.

-«Καλώς όρισες στον κόσμο μας, Σέλντον!» του είπε γεμάτος χαρά, απλώνοντας τα χέρια του διάπλατα, για να τον υποδεχτεί όσο πιο εγκάρδια μπορούσε. «Έλα, ανέβα! Ο Χιονούλης σε περίμενε πολύ καιρό τώρα! Όλο για εσένα μιλούσε!» του είπε χαϊδεύοντας στοργικά την λευκή του καίτη.

-«Μπορώ να ανέβω στα αλήθεια;» ρώτησε με την παιδική του αθωότητα ο Σέλντον, δείχνοντας πόσο το ήθελε και ο ίδιος.

-«Μα φυσικά! Έλα λοιπόν τι περιμένεις!!!» τον παρότρυνε κι άλλο ο μικροσκοπικός του φίλος.

Δίχως να χάσει άλλο χρόνο, ο Σέλντον βλέποντας τον μονόκερο να λυγίζει τα μπροστινά του πόδια λίγο προς τα κάτω, χαμηλώνοντας έτσι το ύψος του, σκαρφάλωσε αμέσως επάνω του. Το πλάσμα, με το που ένιωσε τον Σέλντον να το κρατά αρκετά γερά, σηκώθηκε και πάλι όρθιο.

-«Και τώρα πού πάμε;» ρώτησε τον Λιλιβήθρα, που καθόταν ακριβώς μπροστά του.

-«Μα που αλλού!!! ΒΟΛΤΑ ΣΤΗ ΛΙΛΙΒΗΘΡΟΥΠΟΛΗ, χαζέ!» φώναξε παινιδιάρικα ο φίλος του, σηκώνοντας ψηλά τα χέρια.
-«Εμπρός Χιονούλη! ΦΥΓΑΜΕΕΕΕΕΕ!!!» αναφώνησε ο Σέλντον, γεμάτος ενθουσιασμό, δίνοντας το πρόσταγμα στο μονόκερο να ξεκινήσει.

Δίχως να περιμένει άλλο, ο πανέμορφος λευκός μονόκερως, αφού σηκώθηκε πρώτα όρθιος στα πισινά του πόδια, άφησε ένα χλιμίντρισμα, που αντήχησε μέχρι τα πέρατα του μαγικού αυτού κόσμου! Κι ύστερα χάθηκαν οι τρεις τους στα βάθη ενός κόσμου, όπου μόνο όσοι είχαν την αγνότητα ενός παιδιού μπορούσαν να ζήσουν εκεί. Και ο Σέλντον αναμφίβολα ήταν ένας από αυτούς.

Χαμένος ανάμεσα στις Αστρολαμπίδες που έτρεξαν κι αυτές να τον υποδεχτούν, ήλπιζε ότι μια μέρα ίσως έβλεπε κι εκείνος τα σχέδιά τους στο βραδινό ουρανό της Λιλιβηθρούπολης. Και ποιος ξέρει, ίσως κάποτε να σχημάτιζαν και τη δικιά του μορφή, δίνοντας ζωή, στο δικό του παραμύθι.

Όταν έφθασε η αστυνομία, ειδοποιημένη από τους γείτονες που ανησύχησαν από τα άγρια ουρλιαχτά του άντρα, σπάζοντας την πόρτα και μπαίνοντας μέσα στο σπίτι, βρήκαν μια γυναίκα κατακρεουργημένη, ένα νεκρό παιδί, γυμνό και κακοποιημένο κι έναν άνδρα του οποίου, οι σάρκες είχαν ξεσκιστεί σαν να τον είχε κατασπαράξει ένα άγριο θηρίο!

ΤΕΛΟΣ